

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobkyně: **SONYA AGENCY s.r.o. v likvidaci**, IČO 24241105
sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha 3
zast. JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem,
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. 28975/17/5100-41451-711055,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Odvolacím finančním ředitelstvím, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správce daně“) ze dne 23. 11. 2016, č. j. 8070397/16/2003-52521-110324 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení splátek k úhradě daně z příjmů právnických osob.

2. Žalobkyně nejprve popsala průběh řízení, jenž předcházel podání správní žaloby. Konkrétně uvádí, že dne 29. 8. 2016 vydal prvostupňový orgán dodatečný platební výměr, jímž byla správcem daně žalobkyni vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 ve výši 1 916 150 Kč. Dne 29. 9. 2016 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, které doplnila dne 24. 11. 2016. Již dne 6. 10. 2016 pak žalobkyně doručila správci daně žádost o povolení splátek k úhradě výše uvedené daně z příjmů, ve které mimo jiné požádala žalovaného o specifikaci listin a podkladů nezbytných k prokázání existence hrozící vážné újmy na straně žalobkyně. Správce daně na tuto žádost odpověděl dne 13. 10. 2016 prostřednictvím emailu, v němž mimo jiné žalobkyni sdělil, že k povolení splátek bude zapotřebí doložit výkaz zisků a ztrát do 30. 9. 2016, stav bankovních účtů a stavy pokladny, majetek a stav věcí movitých a nemovitých. Žalobkyně v reakci na tento email zaslala dne 31. 10. 2016 rozvahu daňového subjektu sestavenou ke dni 31. 8. 2016, výkaz zisku a ztráty daňového subjektu sestaveného ke dni 31. 8. 2016 a sdělila správci daně stav bankovního účtu a pokladny. Jelikož správce daně na zaslání těchto dokumentů nereagoval, požádala žalobkyně dne 21. 11. 2016 o sdělení, jaké případné další podklady správci daně chybí pro vydání rozhodnutí v řízení ve věci povolení splátek. Správce daně na žádost nereagoval a dne 23. 11. 2016 vydal rozhodnutí, kterým žádost o povolení splátek zamítl. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala dne 21. 12. 2016 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.
3. Žalobkyně dále uvádí, že předložila správci daně všechny relevantní dokumenty, které byly ze strany správce daně požadovány e-mailem a nesouhlasí s tvrzením žalovaného, který v rozhodnutí uvedl, že správce daně neporušil povinnost spolupracovat. Žalobkyně se naopak domnívá, že správce daně tuto povinnost nesplnil, neboť poskytnutí relevantní informace ve věci doložení majetkové situace daňového subjektu je zjevným vyjádřením spolupráce, které odpovídá výkladu ust. § 6 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalobkyně dále odkazuje na komentářovou literaturu k daňovému řádu, dle níž, není-li tím přímo ohrožen cíl správy daní, je třeba vždy dávat přednost přístupu klientskému před přístupem vrchnostenským. Daňový řád nadto neumožňuje správci daně svévolně odmítnout součinnost, a to ani v případě, že by se správce daně obdobné součinnosti ze strany daňového subjektu nedočkal. To však není případ žalobkyně, neboť ta správci daně v řízení poskytla plnou součinnost, jak ostatně uvádí i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
4. Žalobkyně namítá, že svévolné odmítnutí součinnosti správcem daně mělo pro ni zvlášť nepříznivé následky v podobě zamítnutí žádosti o povolení splátek. Správce daně vyvolal u žalobkyně dobrou víru v dodržování zásady spolupráce a pravdivosti sdělení správce daně, proto žalobkyně předložila správci daně pouze listiny jím požadované. Nad rámec těchto listin požádala žalobkyně správce daně o sdělení, zda jsou tyto dostačující. Namísto splnění povinnosti spolupráce ze strany správce daně byla předmětná žádost zamítnuta.
5. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na napadené rozhodnutí a na spisový materiál. Dále konstatovala, že zásada spolupráce neukládá povinnost správci daně určit důkazní prostředky, po jejichž předložení by žádost žalobkyně o posečkání byla správcem daně povolena. Dle žalovaného míra projevené spolupráce plně odpovídala povaze řízení. Jedná se totiž o řízení dispozitivní a je tedy čistě na daňovém subjektu, jakými důkazními prostředky podloží svá tvrzení. Nelze zaměňovat aktivitu stran při zjišťování nezbytných důkazních prostředků a samotné doložení relevantních důkazů. Ani aktivita žalobkyně vedoucí ke zjištění požadovaných

relevantních důkazních prostředků neukládá správci daně povinnost tyto informace sdělit, neboť takovou povinnost správci daně zákon neukládá a nelze ji dovodit ani ze zásady spolupráce. V opačném případě by došlo k narušení dispozitivního charakteru institutu posečkání. Žalobkyně se tak nemůže dovolávat dobré víry, kterou v ní mělo vyvolat sdělení správce daně ohledně konkrétních důkazních prostředků. Neformální sdělení správce daně lze považovat pouze jako obecný návod, nikoliv přesně specifikující výzvu, která by vyvolávala jakékoliv účinky. Žalobkyně nadto nedoložila dostatečně veškeré ve sdělení vyjmenované důkazní prostředky, přesto však byla žádost o posečkání relevantně vyhodnocena a zamítnuta z důvodu, že předložené důkazy dostatečně neprokazovaly důvod pro povolení posečkání. Závěrem žalovaný poznamenává, že i v případě předložení obecně uváděných důkazních prostředků vhodných pro posouzení žádosti o posečkání nelze garantovat, že tyto prostředky vždy budou vyhodnoceny jako dostačující pro vyhovění konkrétní žádosti.

6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. K ústnímu jednání, které se konalo dne 23. 8. 2019, zaslal zástupce písemnou omluvu, současně souhlasil, aby jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti s tím, že žalobkyně trvá na podané žalobě. Žalovaná s odkazem na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby.
8. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
9. Podle § 6 odst. 2 daňového řádu *osoby zúčastněné na správě daní a správce daně vzájemně spolupracují.*
10. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),*
 - a) *pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,*
 - b) *pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,*
 - c) *pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,*
 - d) *není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo*
 - e) *při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.*
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala o posečkání a specifikaci listin požadovaných správcem daně dne 6. 10. 2016. Správce daně žalobkyni prostřednictvím emailu ze dne 13. 10. 2016 sdělil důkazy, které je třeba za účelem posouzení žádosti doložit. V podání ze dne 31. 10. 2016 žalobkyně uvedla stav pokladny a zůstatek na běžném účtu a doložila rozvahu a výkaz zisku a ztráty daňového subjektu ke dni 31. 8. 2016. V podání ze dne 21. 11. 2016 učinila žalobkyně dotaz, jaké další listiny chybí pro vydání rozhodnutí v řízení. Dne 23. 11. 2016 vydal daňový subjekt rozhodnutí č. j. 8070397/16/2003-52521-110324, kterým žádost ze dne 6. 10. 2016 zamítl s odůvodněním, že předložené doklady

neumožňují správci daně vytvořit si obraz o faktické aktuální majetkové situaci daňového subjektu.

12. Dne 5. 12. 2016 podala žalobkyně druhou žádost o povolení splátek k úhradě daně z příjmů právnických osob, v níž rovněž požádala správce daně o součinnost. Správce daně i tuto žádost zamítl a to rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017, č. j. 104256/17/2003-52521-110324. Dne 25. 1. 2017 podala žalobkyně další, v pořadí třetí žádost o povolení splátek.
13. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně žádala o povolení splátek k úhradě daně z příjmů právnických osob opakovaně. Žalovaný jí dne 13. 10. 2016 sdělil, že je nezbytné doložit: a) výkaz zisků a ztrát do 30. 9. 2016; b) stav bankovních účtů a stavy pokladny; c) majetek, stav věcí movitých a nemovitých. Žalobkyně doložila rozvahu a výkaz zisků a ztrát do 31. 8. 2016 a dále uvedla, že stav účtu ke dni 31. 8. 2016 činí 470,44 Kč a zůstatek v pokladně ke dni 31. 8. 2016 činí 55 729 Kč. Uvedená tvrzení ničím nedoložila.
14. Městský soud v Praze nejprve v obecné rovině předesílá, že řízení o posečkání podle ust. § 156 daňového řádu je dispozitivního charakteru. Je tedy převážně na daňovém subjektu, aby předložil všechny relevantní podklady, z nichž by bylo možné usuzovat, že je naplněna některá z taxativně vymezených podmínek uvedených v ust. § 156 odst. 1 (konkrétně žalobkyní tvrzená podmínka vážné újmy v písm. a) uvedeného ustanovení, za kterou je považován výrazný zásah do cash-flow, v důsledku něhož by nastaly komplikace s udržením bezproblémového provozu a výkonu její podnikatelské činnosti).
15. V daném případě sdělení správce daně ze dne 13. 10. 2016 je pouze sdělením, nikoliv formální výzvou k doložení konkrétních důkazních prostředků v případě žádosti žalobkyně a jako takové bylo i koncipováno (neformální emailová zpráva obsahující výčet důkazních prostředků). I přes obsah tohoto sdělení žalobkyně mohla doložit i jiné, než správcem daně požadované doklady, které by byly dle její úvahy s to dostatečně prokázat splnění některé z podmínek nezbytných pro povolení posečkání úhrady daně, na základě nichž by následně mohlo být její žádosti vyhověno.
16. Pokud jde o námitku týkající se porušení ust. § 6 odst. 2 daňového řádu, podle kterého mají osoby zúčastněné na správě daní a správce daně spolupracovat, soud uvádí, že tato zásada v daném případě naplněna byla a to konkrétně sdělením správce daně ze dne 13. 10. 2016. Nelze se dle soudu úspěšně dovolávat povinnosti správce daně vyzvat daňový subjekt k doložení všech relevantních podkladů, které by mohly přispět ke kladnému posouzení žádosti o posečkání či se po správci daně domáhat, aby na každý jednotlivý dotaz daňového subjektu reagoval vyčerpávajícím způsobem, neboť, jak bylo správně připomenuto žalovanou v písemném vyjádření, by za těchto okolností byl narušen jednak dispozitivní charakter řízení o předmětné žádosti, jednak i běžný chod správního orgánu, pokud by na každou takovou žádost daňových subjektů byl povinen podrobně reagovat. Soud proto k námitce tohoto obsahu uzavírá, že bylo tedy výlučně na žalobkyni, aby provedla vlastní rešerši nezbytných podkladů pro posouzení její žádosti. Sdělení správce daně lze v daném řízení skutečně považovat pouze za určité vodítko při shromažďování potřebných důkazních prostředků.
17. Soud proto nepřisvědčil žalobkyni, že správce daně v posuzovaném případě svévolně odmítl žalobkyni poskytnout součinnost podle ust. § 6 odst. 2 daňového řádu, neboť činnost vyvinutá správcem daně odpovídá charakteru daného řízení o žádosti o posečkání, jež je ovládáno zásadou dispozitivnosti.

18. Soud považuje za vhodné doplnit, že po sdělení správce daně, jaké důkazní prostředky mají být doloženy, žalobkyně doložila pouze některé z těchto prostředků (rozvaha, výkaz zisků a ztrát a přehled provedených plateb ve formě transakční historie na účtu za období 1. 12. 2016 – 3. 4. 2017). Posouzení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že předložené podklady, které byly sestaveny ke dni 31. 8. 2016 byly aktuální, shledává soud zcela odpovídající dané situaci a to navzdory požadavku správce daně, který žádal předložení podkladů sestavených ke dni 30. 9. 2016. Takový požadavek nelze akceptovat, neboť v takovém případě na jeho sestavení by měl daňový subjekt pouhé tři pracovní dny. Naopak z oznámení o množství finančních prostředků na účtu a v pokladně pouze k určitému dni nelze dle soudu usuzovat tvrzenou dlouhodobou nesolventnost daňového subjektu. Žalobkyně nadto jí tvrzené údaje žádným způsobem nedoložila. Zde soud připomíná, že v řízení na žádost, jež je ovládáno dispozitivní zásadou, žalobkyni tíží jak břemeno tvrzení, tak zejména břemeno důkazní.
19. Závěrem soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, v němž se uvádí: *„institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (§ 156 daňového řádu) je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout. Daňovému subjektu však nic nebrání v tom, aby následně o posečkání úhrady daně opětovně požádal a nezbytné důkazní prostředky s touto žádostí již předložil.“*
20. Lze shrnout, že správce daně poskytl žalobkyni součinnost a její žádost posoudil na základě jemu známého skutkového stavu. Žalobkyně však neunesla důkazní břemeno a neprokázala spolehlivě splnění podmínky pro povolení posečkání úhrady daně.
21. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu